

کووچه

تۆ نه بووی، مانگه شه وی چوممه وه به و کووچه ده دا
 هه موو گیانم بووه چاو و له وی بۆ تۆ ده گه پا
 له حه ز و تاسه وه ها پر بوو دلم، لئی ده پڑا
 سه ری هه لدایه وه نه و عیشقه که جاران
 له که ژ و کیوی ده دا.

له هه موو چۆلی ده روونم گولی یادت ده پوا،
 ده می سه د بیره وه ری پیده که نی،
 عه تری سه د بیره وه ری بوو ده پڑا.

هاته بیرم که شه وی

پیکه وه له و کووچه یه بووین

به په پوبالی نه وین

کوئییه که دلگر بوو، ده چووین.

له سه ر نه و جۆگه یه ساتی به وچان دانیشترین.

تۆ هه موو پازی جیهان مه یبوو له نیو چاری په شت

من تو ابوومه وه به و تینی نیگای گهرم و که شت.

شین و سامال بوو شه و

هیمن و مه ند و نارام

به ختی گه ش پیده که نی و

ده وری زه مان نه سپی پام.

مانگه شه و هیئنده نه وی،

هیئشووه گزنگی له ده راو هه لدینا

دار هه موو ده ستی لقوپۆپی به ره و

مانگی ته واو هه لدینا.

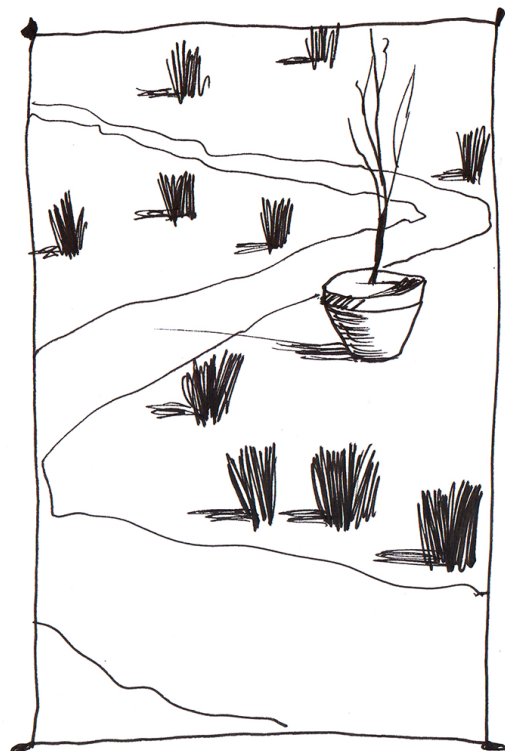
شه و کۆلان و گول و ده شت و په ریز

هه موو گوئی دابووه ئاوازی مه لی شه وئاوێز.

دینه بیرم که وت: «واز له نه وینم بیته!

»وه ره بپوانه له ئاو، تۆ له خوڤه ی پامینه

فه ره یدوونی موشیری
 له فارسییه وه: ناسری حیسامی
 (سوید)

«وهكوه عيشق تپده پېږي، سه يري كه نه م ناوینه!
 «گه ر به عيشقى منه نه مېړ دلى تو دپته سوئ
 «چ ده زانى كه سبه ي چي ده وئ، ده تبا ته كوئ؟
 «تا فه راموشى بكه ي تو كه گرفتارى منى،
 «بېړ له م شاره مه مينه، بېړ جيگايه كي دى!»

من وتم: «كوانى ده توانم له نه وينت لاده م؟
 «چون بېړم؟ خو له نه هاتى سه فه رى وا ناده م.
 «پوڅى نه وه ل كه دل م بال و په پى گرت به ه هوات
 «وهكوه كوتر ده فې ده نكي شه قه ي بالى ده هات،
 «هاته گويسوانه يي تو و ئيدى نه پوڅى، نيشته وه لات.
 «نه په وي ليت، نه فې نه و به ه موو به ردى جه فات.»
 نه وه شم وت كه: «وهره! جوانى نه گه ر پاوچى توئ،
 «نه وه تا ناسكى دل م كه و ته ه وارى پاوت
 «ده روده شتان ده گه پي
 تا بكه وپته داوت.

«نه وه داوا مه كه لي م، خو له نه وينت لاده م
 «پي م له گه ل نايه بېړم، قه ت سه فه رى وا ناكه م.»
 له لقى داره كه وه، قه تره يئ نه سرين بارى
 مه لى شه و ناله يه كي كرد له دلى زامارى
 ته پ بوو بوو چاوه كه ت و ديم كه نمى تيزابوو
 مانگه شه و پيدكه نى هينده سه رى سوپ ما بوو.
 دپته بېرم كه خه موش بووى و چ ده نكت نه ده هات
 دلى من مايه وه بو حه سره ت و بو دهر د و به لات
 دل هر نه و كوترى جاران بوو كه ه لنه فې له لات.

به غه م و ناله به سه رچوو شه وه كه و
 به خه فه ت زورى تريش هاته وه شه وگارى وا.
 نه بوو جاري كه بېرسى له دلى ليت په نجا
 نه بوو جاري به گوزه ر بييه وه به و ژوانگه يه دا،
 من به لام ...

چون؟ به چ حالېك

به ته نن چوومه وه به و كووچه يه دا!

سه رچاوه:

گزيده اشعار فريدون مشيرى، مؤسسه انتشارات
 نگاه، تهران، ۱۳۸۰.